

gamla Guð-
on, sem eig-
rsetti Lúter-
Íslands. Eg
l æru. Væri
eins duglegr
ngar eins og
i eg í fullri
væri góðr í
ndingr, sem
þennan tíma,
r sinn, hann
ad skamm-
isskílr Páll
p alveg og
ppi á, þar
s-ástandið á
eiga rót sína
tindóms-lífs,
í landinu.
rækan vott,
gust á þeim
ristindómin-
fluræddr um,
verðr hinn
í þjóðinni,
og eyndar-
ngr ad hon-
eg báðum
ndi, þeim
llkonunni“,
ydrofobia.
í allir yð-
d er, sem
med þessu
grískt orð
Það er
sjúkdómr,
á, helst í
tt sumar.
eðast vatn
og í þessu

óða ástandi bíta þeir hvern, sem
þeir ná í, og slíkt bit hefir lengst
af verið talið sjálfsgæðr bani.
Það er náttúrlega ekki þessi vana-
lega tegund af *hydrofobia*, sem
gengr að þeim Páli Briem, „Fjall-
konunni“ og „Heimskringlu“. Það
er andleg tegund af *hydrofobia*,
sem að þeim og öllum þeirra lík-
um gengr. Þau hræðast það, þessi
andlegu systkin, þegar þau heyra
bent á lífsvatu kristindómsins og
þetta orð endrtekið úr spádómsbók
Esajasar (55,1): „Gangið til vatns-
ins“. Þau hræðast vatnsbrunna krist-
indómsins, ef þeir eru opnaðir, en
einkum og sér í lagi hræðast þau
þá, ef menn fara að sýna sig lík-
lega til þess að veita úr þeim
sterri eða smærri straumum út yfir
eða inn í þjóðlífið. Og ef einhver
áræðir að halda því fram, að þjóð-
arheildin eigi að vína að slíkum
vatnsveitingum, þá ætla þau and-
lega að ganga af göflunum, heimta,
að brunnrinn sé hyrgðr, og sé það
ekki gjört, þá hleypr í þau eins-
konar æði, og þegar svo er komið,
þá getr maðr búið við, að þau
bíti hvern, sem er á öðru máli.
Hún er slæm þessi andlega *hydro-
fobia*. Það vantar nýjan Pasteur
til að lækna þann sjúkdóm. Það
er ekki þeirra meðferri, sem vita
með sjálfum sér, að þeir eru ónýt-
ir í vötnum. Eg get ekkert sagt
þeim sjúkdómi viðvíkjanda nema
að minna á þetta postullega orð (Fil-
ipp. 3,2): „Varid yðr á hundunum!“
Og svo get eg þar við lætt ofr-
lítilli athugasemd út af viðkyrning
minni við jökulvötnin á söndu

í Skaftafellssýslu. Þegar þá sérd
önnur eins skrímsl eins og „Hke.“
vera að hossa sér í hinum óhreini-
ustu vatnsálum síns eigin þjóðlífs,
þá eigðu helst ekkert við þá ála.
Farðu ekki yfir þá nema þú
sért neyddr til. Brotin yfir þá
eru tálbrot. Hveljungurinn á baki
þeirra „vatna-anda“, er þau brot
mynda, er háll eins og ís, og það
er alveg óvist, að þú sért svo vel
skallajárnaðr, að þér dugi á þeim
ís. Og það er bezt, að hugsa ekk-
ert um vatnsveitingar úr þeim vötn-
um. Það er hætt við, að það verk
verði til ónýtis. Bezt að bíta
þangað til þeir þjóðlífsstraumar þorna
upp af sjálfum sér. Þeir hætta,
þegar jökullinn er bráðnaðr. Og
hinn andlegi jökull á að geta bráðu-
að í sólarhita kristindómsins.

Á milli Reyðarfjarðar og Fljóts-
dalshéaðs á austrandi er einkenni-
leggr dalr, sem eg í fyrsta sinni á
æfi minni ferðaðist um síðastliðið
haust. Hann heitir Fagrigdalr. Það
er langr, nærri því þráðheinn dalr,
nærri því alveg flatr eða hallalaus
frá enda til enda, þegar maðr ið
eins er kominn upp á klifbrekku þá,
sem er í dalmýnninu til beggja
enda dalsins. Verði einhvern tíma
lögð járnbraut milli Héaðs og ein-
hverrar fjardasveitarinnar þar á austr-
strönd landsins, þá sýnist dalr þessi
vera sjálfkjörinn fyrir slíkan þjóð-
veg. Dalbotninn er svo hallalítil,
að það er nærri því eins og það
vatn, er þar safnast saman, viti
ekki, hvert það á að renna, hvort
það á að áráða að halda upp til
Héaðs eða niðr til Reyðarfjarðar.